

[Axel Kristensen.]

derefter en nødvendighed, uanset hvad man i øvrigt kunne ønske sig. Man ser derfor, at i 1962, hvor nationalbanken ustandselig har advaret imod inflation, er der, til trods for at et overskud på statsbudgettet blev indsat i nationalbanken, sket en forøgelse af nationalbankens udlån af penge eller køb af obligationer med nogle hundrede millioner kroner. Til trods for overskuddet på statsbudgettet, der straks af staten blev indsat i nationalbanken, forøgedes pengeudpumpningen alligevel, simpelt hen fordi det, der var i gang, måtte finansieres. Nationalbanken kan ikke lade bunden falde ud af obligationsmarkedet, derfor får man pengeudpumpning trods overskud på statsbudgettet. Man har endvidere ikke gjort sig klart, at vi i virkeligheden har valget mellem at have en arbejdsløshed, der hindrer længsel, fordi det så er muligt at få den nødvendige arbejdskraft, eller, når man vil undgå det uhyggelige onde, som arbejdsløsheden er, at erstatte denne regulator med en langt større frihed på arbejdsmarkedet.

Jeg har tidligere som ordfører for venstre redegjort for vore synspunkter herom. Inden for byggeområdet og andre steder har de faglærte grupper af arbejdere monopol på at udføre arbejdet. Når der så ikke er nok af disse arbejdere, bliver der inden for dette felt en udtalt længsel og sikkert i mange tilfælde en nedsat arbejdsydelse. Dette kan ikke undgå at smitte af, på det øvrige lønniveau, og der opstår endvidere det helt urimelige, at dygtige flinke industriarbejdere får et lønniveau, der ligger på omkring det halve af det lønniveau, som de, der bygger huse til dem, skal have. Vi får igennem den prisudvikling skabt grupper af lavtlønnede arbejdere, som ikke kunne opstå, hvis enhver havde ret til at udføre det arbejde, han evner, naturligvis til overenskomstmæssig løn. I så fald ville nemlig de lavtlønnede søge hen til bedre arbejde og længsel på de højere lønninger ville blive standset. På de lavtlønnedes område ville de arbejdere, der forlod dette, blive erstattet af en rationalisering, der ville hæve lønnen her, og meget ligegyldigt arbejde ville simpelt hen ikke blive udført. Derfor er en lovgivning som den foreslåede ikke tilstrækkelig, men kun en øjeblikkelig nødhjælp. Hvis man ikke vil tage disse

strukturspørgsmål op til løsning og erstatte pristalsordningen med andre ordninger, der ikke har den nugældende ordnings fejl, men som alligevel sikrer arbejderne en rimelig lønudvikling også i en overenskomstperiode, kommer vi ikke ud af stedet, hvor vi står.

Til løsning af vanskelighederne hører endvidere en langt større opsparing end den, vi har haft hidtil, hvilket vil sige, at en langt større del af den produktionsevne, vi til enhver tid har, skal anvendes til investeringer i boliger, produktionsanlæg o. s. v. Opsparingen påvirkes naturligvis i højeste grad af statens økonomiske politik og af skattelovgivningen. Det er derfor, vi i venstre så stejlt må fastholde skattereformen. Det er ikke en skattenedsættelse, for der er udskrevet forbrugsskatter til dækning af indkomstskatternes nedsættelse. De er ikke udskrevet til dækning af stigende udgifter, men til dækning af denne skattereform. Jeg skal ikke sige yderligere herom, det vil det ærede medlem hr. Henry Christensen som ordfører for venstre tale om.

Når vi nu erklærer os villige til forhandling om det foreliggende lovkompleks, siger vi samtidig, at dette kun er en øjeblikkelig nødhjælp for at hugge bremserne i, men ikke en virkelig løsning af problemerne. De af de foreliggende lovforslag, jeg herefter skal udtale mig om, er forslag til lov om forlængelse af lov om kollektive overenskomster og forslag til lov om pris- og avancestop.

Forslag til lov om forlængelse af kollektive overenskomster har til formål at begrænse lønstigningerne i tiden fra 1. marts 1963 til 1. marts 1964 derved, at det fastsættes, at der for dette tidsrum ikke skal ske andre overenskomstmæssige lønstigninger end de specielle lønstigninger, man har forhandlet sig til rette om nu, og derudover en lønstigning til de lavtlønnede, der for LOs område beløber sig til 69 mill. kr. for det nævnte år. Det er her en stor svagheit, at det end ikke er antydning, hvorledes man er kommet til dette tilsyneladende helt tilfældige tal. Hvorfor er det ikke lige så godt 70 mill. kr. som 69 eller 72? Hvordan er dette tal opstået? Endvidere mangler ganske en antydning af, hvilke indtægtsgrænser man mener er de lavtlønnedes. Man har inden for det her nævnte beløb med-